

Gang imellem for Skuespillet. Jeg vil derfor det første sige, at det ærede Medlem maaste dog tage fejl, naar han tror, at Besparelsen vil blive saa overordentlig stor ved at stryge Balletten; i Særdeleshed naar man dog skal beholde det halve af den, vil Besparelsen ikke blive overordentlig stor. Lillige vil jeg sige, at stont jeg er enig med det ærede Medlem fra Langeland (Brandes) i, at Gennemførelsen af den ny Teaterlov maa være mit Ansvar. Ministerens Ansvar, kan det dog ikke nægtes, at den ny Teaterlov ved sine Bestemmelser aldeles bestemt forudsætter, at der skal være Ballet paa det kongelige Teater, idet den forbyder egentlig talt af Ballet paa de andre Teatre. Det var Forudsætningen, og det var der slet ikke Tvivl om. Det ærede Medlem, der var Ordfører i denne Sag, var imod dette, men gav efter for Ministeren, der ønskede, at det skulde blive staaende. Altsaa man maa erkende her fra Tingets Side, at een af Forudsætningerne for den nye Teaterlov ogsaa var den, at Balletten skulde blive staaende. — Da jeg er kommen ind paa at omtale Teaterloven, vil jeg sige, at det er sikkert, at den Gennemførelse af Teaterloven, som jo er offentlig bekendtgjort gennem den Befaling, der fra Ministeriets Side er udgaaet til Teatret, at de og de Stykker skulle spilles i den og den Tid, er mit Ansvar og ikke Tingets. Om der derigennem vindes eller tabes økonomisk, er det umuligt at sige, men sikkert er det, at Ansvaret er mit. Smid- lertid maa jeg ogsaa her gøre den Bemærkning, at det ganske vist ikke gennem Lovens Ord og Udtryk, men dog gennem hele Forhandlingen om Loven var Forudsætningen, at et saadant Restrikt, eller hvad man vil kalde det, skulde fra Ministeriet udgaa, naar Teaterloven var færdig, ikke just saa meget for det kongelige Teaters Skyld som for at give saa mange i det kongelige Teaters Repertoire hengemte Stykker fri for den almindelige Konkurrence som muligt. Jeg tror heller ikke, det ærede Medlem for Langeland (Brandes) vil nægte, at ogsaa dette var en af Forudsætningerne, om end ganske vist ikke i Loven udtalt, men det har jo ganske vist ikke stort at sige ved dette Spørgsmaal. Thi ikke tror jeg, at dette, i alt Fald ikke endnu, har haft nogen økonomisk Indvirkning paa Teatrets Drift. Naar

man da vil spørge: Ja, men kan der da slet ikke gøres noget? siger jeg: Jo, hvis Administrationen efter ved en nøjagtig Undersøgelse af alle Forhold, ved et nøjagtigt gennemgaaet Teaterbudget, at være kommen til det Resultat: saa og saa stor maa Underbalancen være, havde noget Haab om, at det kunde nytte noget, at den kom til Rigsdagen og sagde: Ville I nu bevilge mig dette som en een Gang fastsat Underbalance, som der skal være ganske særlige Grunde til at overskride — havde man det Haab, kunde man ogsaa med Haab om et heldigt Resultat gaa til en saadan Undersøgelse, og da vel ogsaa komme til virkelig at indstrænke Udgifterne ved Teatret. Men det kan jo dog ikke nægtes, at saalænge man staar paa det umulige Standpunkt at fordrø, at Teatret skal bære sig — det er et umuligt Standpunkt, om saa min ærede Forgænger har lovet det ti Gange, eller han ikke har lovet det, det kan ikke gennemføres — saa er Opfordringen for Ministeren saa ganske overordentlig ringe til at gribe ind i Teatrets Drift, saa meget mere som det under de nuværende Forhold er ganske overordentlig vanskeligt. Naar Ordningen var som i gamle Dage, da der bevilgedes en vis bestemt Sum, 60,000 til 100,000 Kr., eller hvor meget det nu var, til Teatret — for Resten talte man ikke om Teatret her, det var en Sag, der var paa Ministerens Ansvar, hvorledes det hele gik, han maatte sørge for at faa en Chef, der kunde virkelig gennemføre dette — saa stod Ministeren ganske anderledes kraftigt overfor vedkommende Direktør eller Chef, saa kunde han sige til ham: Det er Din Bevilling, den skal Du holde Dig til, hvis Du i det hele taget vil vedblive at være Chef, ellers maa Du gaa Din Vej! Men nu derimod, da det hele er budgetmæssigt, hvor hver enkelt Post er optøret paa Budgettet, hvor for saa vidt Ansvaret for hver enkelt Post ligger hos Ministeren og ikke hos Chefen — det juridiske Ansvar, men det rette Ansvar maa alligevel ligge hos Chefen, fordi det er aldeles umuligt for Ministeren at tage sig af Detailler i Teaterdriften — bliver Resultatet som de senere Aar have vist, naar man ikke har et særligt Held med sig. — Ja dette har jeg haft den Fornøjelse at sige til det høje Ting hvert Aar mere eller mindre vidt-